

Rebeca Green

No jealousy!

Féltékenység kizárva!

Vigyázat! Cselekményleírást tartalmaz!

Rebeca Green

No jealousy!
(Féltékenység kizárva!)

Rebeca Green

NO JEALOUSY!
(FÉLTÉKENYSÉG KIZÁRVA!)

Rainbow könyvek: 3. kötet

© Rebeca Green 2024. 12. 04.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

A szerző eddig megjelent könyvei:

Silk (Selyem)
Gift (Ajándék)

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár, Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30) 499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024. 12. 04.

ISBN 978-963-639-743-2

Copyright

Borítóterv: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő, korrektor: Sike Erzsébet

A szerző elérhetősége a Facebookon:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61564815784013>

Szerzői jog – Copyright: 2024 by © Rebeca Green

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy – visszakereső rendszert.

A könyv bármely részletének a közléséhez, bármilyen céllal, a kiadó írásbeli engedélye szükséges, kivételt képeznek a Helma Kiadó és az MKMT mozgalom hivatalos bloggerei, akik 600 (azaz hat-száz) karakter erejéig szabadon idézhetnek a könyvből.

Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

Figyelem!

UMH, a University of Medical and Health nem létezik, ahogy nem létezik az USA-ban 5 éves orvoscépzés sem.

A Kiwatuk és Itaku nevű kisvárost, vagy Beston nevű nagyvárost sem fogjátok megtalálni egyik államban sem.

Ne keressétek a Happy Life nevű magánklinikát, mert az is csak a képzelet szüleménye.

Tartalomjegyzék

Gyenge kezdés	12
Egy sportkarrier vége	16
Fekete, aki fehér, és Fehér, aki fekete	20
Rasszista az apám?!	25
Káosz.....	34
Mozgalmas reggel.....	39
Brokeback Mountain.....	47
Leselkedni izgalmas	53
Képmutatás és kettős mérce	61
Vonzó ajánlat némi hátsó gondolattal	64
Féltékenység.....	70
Úton Itakuba	75
Jobb reggelt!.....	85
Képmutatás felsőfokon!.....	92
Mentőöv.....	97
A zöldszemű szörny	104
Izgalmas beszélgetés.....	110
Kényszerű búcsú	115
Tervek és álmok.....	122
A tragédia.....	128
Botrány a temetésen.....	135
Az első lépés.....	139
Egy új kezdet.....	146
Megtalált boldogság	155
A konzultáció	160
A nagy elhatározás.....	164
A műtét.....	170
Otthon, édes otthon!	178
Változások	187
Boldog házasság	190
Sötét felhők	194
A banánhéj.....	199
Egy apró tévedés	204
A végrendelet.....	208
Öt évvel később	212
Boldog mindennapok	215

A HELMA KIADÓ KÖNYVAJÁNLÓJA..... 218

Rebeca Green: Silk.....	219
Rebeca Green: Gift.....	225
Sky S.T.: Az Asperg család – Emily.....	236
Sütő Éva: Olivia Fox naplója – Első rész.....	244
Sky S.T.: Erotikus Történetek Antológia.....	249
Sky S.T.: Újratervezve! Mesék felnőtteknek!.....	256

A szerző üzenete

A tudás és a tehetség nem a bőrszíntől függ,
ahogy attól sem, hogy valaki a saját neméhez
vonzódik vagy sem!

Köszönetnyilvánítás

A fitymaszűkületi műtét (körülmetelés) szakszerű leírásához segítséget kaptam egy Magyarországon praktizáló orvostól, aki hajlandó volt ismeretlenül is a segítségemre sietni. Sőt, később a beszélgetéseink során még további fontos tényekre is felhívta a figyelmemet, amit a következő könyveimnél mindenképpen fel fogok használni.

Bár ő tagadja, hogy olyan sokat segített volna nekem, ebben nem egyezik a véleményünk. Ami neki csak néhány e-mail, az nekem a HITELESSÉG egy kényes témában.

A könyvemben az ezt a műtétet végző szimpatikus orvost igyekeztem kicsit róla is megmintázni, ezzel is bátorítva azokat, akik rettegnek ettől a beavatkozástól.

Gyenge kezdés

Jefferson Black izzadt. Nem, nem a melegtől, hanem az igekezettől, hogy élévezzen végre!

A kiwatuiki gimnázium szőke hajú, kék szemű szív-tiprója, bikája, dugógépe, a kosaras csapat irányító játékos, a csajok bálványa és a többi... valójában nem szerette a szexet! De a hírnév kötelez! – ahogy az apja mondaná. Csinálta hát, futószalagon.

Mert ezt várták tőle!

Azt egy fokkal jobban élvezte, ha a készséges szurkoló lányok leszopták, de nem lehet minden nap karácsony!

Most is, itt van ez a Kimberly!

Új lány a suliban, állítólag kézenfogva jár a balhékkal! Olyan dudái vannak, hogy a fiúk megőrülnek érte! Igen ám, de amíg a sulisztárja, mármint ő, nem dugta meg, addig a többieknek tabu!

Jefferson, ha tudta volna, hogy melyik barom hozta ezt az íratlan szabályt, biztos, hogy kitekerte volna a nyakát egy holdvilágos, csendes éjszakán, aztán elásta volna a kertben, a kutyaól mögött!

Szerencsére, a legtöbbször nem kellett megerőltetnie magát, de most...

Döbbsenten konstataálta, hogy nem hall semmit!

Se egy kéjes nyögést, se egy sóhajtást, se kezek kaparászását a lepedón, de még a hátát sem karmolászta senki, bár ez utóbbinak kifejezetten örült. Gyűlölte, amikor véresre marták, aztán mehetett az orvosi szobába, fertőtlenítőért.

De vissza a halotti csendre!

Más lányok ilyenkor már ezerféle hangon adták a tudtára, hogy mekkora bika, kan, baszógép, lihegtek meg sóhajtoztak, némelyik dobálta is magát... most meg: SEMMI!

Ránézett a lányra, hogy egyáltalán él-e még?!

Döbbsenten látta, hogy nem csak kiváló egészségnek örvend, de még csak ki sem pirult, nem is lihegett!

Ellenben unottan rágózott.

– Na, mi van, csinálsz is még valamit ma, szépfiú, vagy csak a szád volt nagy? – szölt hozzá flegmán Kimberly.

Ezzel az egy mondattal le is hervasztotta az addig többé-kevésbé keményen álló rüdját.

– Mi van?! – csattant fel Jeff. – Szerinted eddig mit csináltam? Már vagy öt perce duglak folyamatosan, nem tűnt fel? Te mit csináltál, te hülye pina! Most kezdek mindent előlről! – nézett végig csalódottan a mostanra már csöffadtan kókadozó farkán.

– Ne röhögtesz már! Nem mondom komolyan, hogy neked ennyiből áll egy dugás! – nevetett fel gúnyosan a lány.

– Miről beszélsz? Veled van a baj, te lotyó! Rám még egyetlen csaj sem panaszkodott! – húzta fel magát Jeff és próbálta a még mindig lötyyedt nemiszervét valahogy helyzetbe hozni.

– Na, én léptem! Nekem ebből elég! – csúszott ki a fiú alól, felállt és nyúlt a bugyijáért. – Belőled még sok is! – röhögött gúnyosan a lány, és már ment is.

Jefferson mérgesen rángatta magára a gatyáját, nadragját, pólóját, és még akkor is füstölgött a méregtől, amikor megérkezett az apja bárjába.

Ledobta magát a pulthoz, kért egy vodka-tonikot, amit egyhajtásra leküldött.

– Izgulsz a szombati meccs miatt? – kérdezte az apja, aki maga is profi sportoló volt fiatalkorában, bár eléggé szerény eredményeket mondhatott a magáénak.

– Valami olyasmi! – dünnyögte Jeff és jelezte, hogy kér még egyet.

– Van itt néhány csaj, fiam! – intett az apja az egyik asztal felé. – Válassz egyet, aztán húzz el a raktárba! Majd lehiggadsz! Egy jó szopás a legjobb orvosság min-denre! – nevetett a sajtós humorán.

Miután Jeff anyukája meghalt, az apját csak két dolog érdekelte: a bár, meg az, hogy Jeffből profi kosarast

faragjon. Az apja szerint a profi sportoló imázsához hozzátartozott az is, hogy minden nőt megdug, aki elé kerül, vagy a szájába nyomja a farkát, ha a dugáshoz már fáradt.

Az apját teljesen hidegen hagyta, hogy Jeff tanult-e vagy sem, mindaddig, amíg a csapatban helye volt. Amikor ő lett az irányító, az öreggel madarat lehetett volna fogatni! Azonnal megvette a nagy dög terepjárót a fiának, amire már tizenkét éves kora óta fájt a foga.

Viszont, amikor biológiából megnyerte a sulis tanulmányi versenyét, még csak nem is gratulált neki. Húzott egyet a vállán, hogy jó, jó, de ezzel nem fog soha annyi pénzt keresni, mint a kosárral! Úgyhogy koncentráljon csak a boldog jövőre!

Jeff szétnézett a bárban, és rögtön kiszúrt egy felkiáltó dögös vöröst, akivel egy laza heló után elhúzott a raktárba, és leszopatta magát.

Megint kerek lett a világ!

Lehet, hogy mégiscsak tud valamit az örege?

Egy sportkarrier vége

Kimberlyről mindenki tudta, hogy eltanácsolták az előző suliból, és nem ez volt az első „váltás” neki a négy év alatt. Botrányok kísérték, amerre járt!

Csütörtökön még kiröhögték, amikor a csődör Jeff csődjéről beszélt, pénteken viszont megindult a sutto-gás, hogy a hálósobában lenne még mit tanulnia a sztárnak! A gyorsaságot jobb lenne, ha csak a pályán gyakorolná! A szuper test, meg a hibátlan mosoly nem minden! Hiába van jókora farka, ha nem tudja, mire kell használni!

A férfi-szolidaritás persze azonnal ellentámadásba lendült, hogy ezeknek a csajoknak csak savanyú a szőlő, mert ők, a nagy sztárok, nem fognak ilyen kis senkik mellett lehorgonyozni! Főleg nem „A” Jeff! Aki minden ujjára kaphat tíz nőt, napjában többször is!

A szombati meccs előtt, már reggel érezte, hogy képtelen úgy koncentrálni, ahogy kellene! Zavarta a pletyka, zavarta, hogy amerre ment, mindenhol Kimberlybe botlott, aki minden alkalommal gúnyosan vigyorgott rá!

Mire pályára lépett, kész csődtömeg volt!

Ezen az sem segített, hogy az ellenfél irányítója előtte smárolta le, a pálya szélén álló lányt, aki jó hangosan megjegyezte, hogy még mindig remeg a lába a délelőtti szextől. Néhány pompomcsaj kifejezetten irigykedve nézett rájuk.

Jeffnek viszont olyan érzése volt, mintha mindenki róla sugdolódzott volna aznap, a pályán és azon kívül egyaránt!

Mindjárt az első negyed harmadik percében rosszul érkezett egy dobásból, érezte, hogy megreccsent a bokája, de folytatta a játékot tovább.

A kilencedik percben a zsákolásból visszaérkezve a talajra, hátulról – mint később kiderült, direkt! – neki-ütközött az ellenfél egyik játékosa. A fiút ugyan kiállították, de Jeff térde hatalmasat reccsent, és képtelen volt lábra állni.

Elsötétült előtte a világ!

Amikor hordágyra tették és mentőért kiáltott a doki, a pályán elszabadult a pokol! A játékosok egymásnak estek! Mire a biztonságiak a szülőkkal közös erővel rendet raktak, alig volt ember, aki nem sérült meg.

A meccset lefűjták.

Kimberly sem úszta meg, mert a szurkolólányok minden dühüket rázúdították és alaposan megtépázták. A kórházból már egy újabb gimibe távozott.

Jeffnek ez a sérülés a sportolói karrierjének a végét jelentette.

Na, ez így pontosan nem igaz, mert néhány hónap után játszhatott volna tovább, de még a kórházban volt, amikor megkapta az értesítést, hogy felvették Bestonba, az orvosi egyetemre, teljes ösztöndíjjal.

Úgy döntött, elég volt a kosárból, elég volt abból, hogy az apja álmait kergesse, meg olyan csajokat dugjon, akiktől a hideg is kirázta!

A fiatal doki, aki kezelte, két dologra hajlandó volt az érdekében: az egyik, hogy tovább bent tartsa Jeffet a kórházban, mint az indokolt lett volna. Így nem kellett megjelennie az évváró ünnepségen meg az azt követő bulin. A másik, hogy beszéljen a fiú apjával.

Az öreg Jefferson nem volt orvos, tehát a felét sem értette annak, amit a doki latinul összehadovált. Csak a végét fogta fel: a fiából soha nem lesz profi kosaras!

Egy héten keresztül, minden éjjel tajt részegen vitték haza az öreget a vendégek a bárból.

Aztán megrázta magát, de akkor meg rendre küldözgette a lányokat, hogy ápolják le a fiát, hátha így gyorsabban gyógyul! Mert nincs rosszabb egy egészséges fiatalnak, mint az, ha nem kap elegendő szexet! Márpedig Jeffnek csak a lába sérült, nem a farka! Annak semmi baja!

Jeff kénytelen volt leülni az apjával és megfenyegetni, hogy előbb elköltözik, ha nem áll le!

Az anyukája halála után a biztosítási pénz az ő megtakarítási számlájára került, és az apja, bár nem volt egy minta-állampolgár, a fiának minden hónapban rendszeresen utalt a számlájára. A tizennyolcat betöltötte már két hónapja, szóval szabadon rendelkezett a pénze és az élete felett.

Miután az apja megértette, hogy a fiát nem tudja elteríteni a szándékától, a nyár hátralévő része mérhetetlen unalomban és csendben telt. Jeff minden héten kétszer járt gyógytornára, közben, amikor az apja a bárban volt, ő a könyveit bújta, és alig várta az augusztus végét, amikor végre leléphet!

Fekete, aki fehér, és Fehér, aki fekete...

Jeff azért választotta az UMH-et, a University of Medical and Health-et, mert ez volt a legmesszebb a szülővárosától. Ezzel jó előre biztosította magának, hogy a lehető legkevesebbet kelljen majd hazalátogatnia.

Az ösztöndíja fedezte a tanulmányi költségeit. Az internetet böngészve talált egy lakáshirdetést is, amire azonnal lecsapott.

Másodéves orvostanhallgató keresett bérlőtársat egy kétszobás lakásba. A Google térkép szerint alig húsz percre volt a kampusz is, meg a kórház is, ahol majd a gyakorlata lesz.

Egyetlen másodpercig sem habozott! Fél óra múlva már Whatsappon beszélt Paullal, akivel hatalmasat nevettek rögtön a bemutatkozásuk után: Jefferson Black és Paul White.

Paul rögtön hozzá is tette, hogy neki csak a neve „fehér”, ő ugyanis száz százalékban afrikai ősökkel rendelkezik.

Azt is hozzátette, hogy a lakás az övé, és igazából csak azért keres bérlőt a másik szobába, hogy néha legyen kihez hozzászólni, vagy elmenni, sörözni egyet.

Az, hogy Jeff is az orvosira fog járni, csak egy bónusz!

Hamar kiderült, hogy Paul is kosarazik, de soha nem gondolt profi pályafutásra, mert amióta az eszét tudja, fogorvos akart lenni!

Tíz perc múlva Jeff már nyomtatta a bérleti szerződést, és meglepődve látta, hogy még száz dollárral alacsonyabb lett a havi bérleti díj, mint amit Paul meghirdetett.

Az öreg Jeff teljesen el volt keseredve! Nem értette, hogy a modern orvostudomány miért nem képes egy ilyen egyszerű sérülést meggyógyítani? Még a főorvoshoz is bekéredzkedett, de ott is ugyanazt a választ kapta: ebbe bele kell törődni!

Amit az öreg Jeff viszont nem tudott, az az volt, hogy a fiát a főorvos készítette fel a felvételire.

A doki borítékolni merte volna, hogy idővel kiváló orvos lesz belőle, jobb, mint amilyen kosaras. Tulajdonképpen az orvosok összefogtak az öreg Jeff ellen – a fia érdekében.

– Nézze, Jeff, orvosnak lenni életbiztosítás! Jó kereset, még itt, az állami kórházban is! Van lehetőség karrierre! Lehet a fiából kutató éppúgy, mint sebész, vagy gyerekorvos, körzeti... Sokkal nagyobb megbecsülést és tiszteletet kap, mint egy sportoló! Maga is tudja, Jeff, hogy milyen könnyen véget érhet egy sportkarrier! Egy orvosé meg egy életre szól! – próbálta meggyőzni a férfit a főorvos.

– Eh, a fene ette meg az egészset! Legalább pár szezon végigjátszhatott volna, hogy egy kis pénzt keressen! Most meg még én tolhatom tovább a zsebébe, hogy legyen normális ruhája, egyen rendesen... Azt hinné az ember, hogy tizennyolc évesen már felnőtt a gyerek, aztán nesze neked! A nagy semmi! – dohogott tovább a férfi.

Senki nem értette, hogy mi a baja igazából az öreg Jeffnek? Hiszen eddig még egy fiatalnak sem sikerült bejutni az UMH-re a kisvárosból! Nemhogy a doktorira!

De ő úgy tett, mintha ez semmit nem jelentene neki!

Ugyanakkor, ha egy-egy meccsen a gyerek dobott néhány három pontost, a fél várost ingyen itatta örömeiben!

Jeff, hogy kicsit az öregje kedvébe járjon, hetente legalább egyszer bement hozzá a bárba, aztán rövid időre eltűnt a raktárban valami vállalkozó kedvű lánykával.

Az apja felé azzal mentette ki magát, hogy nem akar még gyereket a nyakába, véletlenül sem, ezért aztán elég neki, ha leszopják. Attól még senki nem esett teherbe!

Az öreg ilyenkor büszkén bólogatott, hogy lám, milyen okos az ő fia! Ha neki ennyi esze lett volna annak idején...

Szerencsére, hamar eltelt a nyár. Az elhúzódozó kezelések miatt Jeff sorra mondta le a haverok meghívásait

bulikra, balhékra, csajozásokra. Már csak a megmentő dátum lebegett a szeme előtt: augusztus huszonötödike!

Úgy döntött, hogy annyi cuccot visz magával, ami a terepjáróba befér, mert nem szerette volna, ha az apja is vele tart! Sajnos, képtelen volt lebeszélni erről az útról!

Paul küldött neki képeket a szobáról, a nappaliról, konyháról. Csupa drága, dizájnos bútor, meg berendezés!

És a fürdőszoba!

Külön volt egy hatalmas, süllyesztett kád, masszázsfűvókákkal, meg egy zuhany, infrakabin! Két mosdó, két WC, mint a hollywoodi házakban!

A szobájában beépített szekrény várta, íróasztal kényelmes székkal, és egy hatalmas, „king size” ágy, pont olyan matraccal, mint az otthoni. Álmodni sem lehetett jobbról!

Tényleg csak a ruháit, a könyveit, ágyneműt kellett magával vinnie, egy-két fényképet, hogy otthonosabbá tegye a maga negyven négyzetméterét. Bizony! Az otthoni szobája is kisebb volt ennél!

Az apja azonban hajthatatlan volt, hiába mutatta meg Jeff az összes fényképet. Mindenáron látni akarta, a saját szemével, hogy hova költözik, kivel lakik majd együtt a fia!

Paul azt mondta, hogy ha nem lenne otthon, akkor a recepción hagyja Jeff kártyáját a lakáshoz. Megadta a garázs kódját és a parkolóhely számát is.

Jeff ekkor még abban reménykedett, hogy bemutathatja a főbérlijét az apjának, aztán megnyugszik az öreg.

Ebből is látszik, hogy Jeffnek nem volt tehetsége a jósláshoz!

Rasszista az apám?!

Végre elérkezett a költözés napja. Előző este Jeff arra hivatkozva bújt ki a nagy ivászat meg dorbézolás alól, hogy reggel korán kell indulni, és nem lesz ideje kijózanodni. Így lett ideje elköszönni az orvosoktól, akik segítettek neki a felkészülésben. A főorvostól még előző nap elköszönt, amikor az apja úgy tudta, hogy az utolsó kezelésre ment a lábával.

Az öreg valamikor hajnal kettőkor ért csak haza, és Jeff hallotta, ahogy nekiment egy-két bútornak. Abban reménykedett, hogy talán lekési a hajnali indulást.

De az embernek nem teljesülhet minden vágya!

Ötkor már felöltözve várta a fiát a konyhában, a frissen főzött kávéval. Fél hatkor indultak.

Elöl ment Jeff, akinek a GPS mutatta az utat, telepakolt csomagtartóval az albérletbe szánt holmijával. Utána az apja, a saját autójával, felpakolva italokkal a bárból, konzervekkel, tisztítószerekkel otthonról, hogy legalább az elején ne kelljen semmire költeni a fiának.

Jeffnek lelkiismeret-furdalása volt, hogy ennyire örült annak, hogy végre távol kerül a kisvárostól, ahol annyi elvárás irányult felé. A haverok elvárták, hogy döngessen meg minden csajt, apja vendégei, hogy

mindenkivel igyon egyet, a tanárai, hogy maradjon éltnuló, a dokik a kórházban, hogy sikeres legyen a felvételi, ha már annyi időt szántak rá.

De az apja volt a legrosszabb!

Neki minden kellett, amit ő maga már nem kaphatott meg! Rajta keresztül akart újra fiatal lenni. Elvárta a részletes beszámolókat a dugásairól, a balhékról, a piálásokról, mintha nem is az apja, hanem valamelyik idióta haverja lett volna!

Jeff igyekezett jó fia lenni az apjának, de egyre kevésbé tudott és akart neki megfelelni.

Szeretett volna végre önmaga lenni! Tanulni, néha megnézni egy jó filmet, vagy bulizni, minden nyomás, elvárás nélkül!

– A következő kihajtónál menjünk le, fiam! Ebédidő van! – hallotta apja hangját a mobiltelefonban.

Nagyot sóhajtott és kirakta az indexet.

Egy kamionos pihenőbe jutottak. Hamar megtalálták a Steak-house-t, rendeltek, aztán helyet kerestek maguknak a két pohár üdítővel a kezükben.

Alig volt üres hely.

– Apa, ott, a sarokban! Ahol két férfi ül! Ott van hely! – indult meg Jeff, de az öreg akkorát rántott a karján, hogy majdnem kiloccsantotta a kóláját.

– Megbolondultál? Azok koszos niggerek! Nem gondolod, hogy odaülök!

– Apa! Halkabban! Mi ütött beléd? – döbönt meg apja reakcióján Jeff.

– Beléd mi ütött? Keveredni akarsz? Még a szagukat sem bírom! – indult el az öreg vissza, a pult felé.

Leült a szélső székre, Jeff meg mellé.

Szerencsére nem kellett sokat várni az ebédre! Onnantól Jeff úgy evett, mint aki egy hete nem látott ételt! Minél előbb távol akart kerülni ettől a helytől, mielőtt az apja valami botrányt csinál.

Soha nem hallotta még így beszélni az öregjét!

Igaz, most, ahogy visszagondolt, apja kocsmájában nemigen látott feketét. De a városban is csak néhány sötétebb bőrű család élt, legalábbis ő nem tudott többről.

És akkor belehasított a felismerés: Paul is fekete!

Az út hátralévő részén azon imádkozott, hogy ne legyen otthon, amikor megérkeznek! Többször is hívta, de a fiú nem vette fel. „Lehet, hogy a könyvtárban van, vagy egy moziban ül” – gondolta Jeff, és már azt számolgatta, hogy vajon el tudják-e kerülni a „végzetes” találkozást.

Talán, de csak talán, ha az apja meglátja a gyönyörű lakást, akkor megenyhül a véleménye a leendő főbérlőjének a borszíne láttán!

Még kétszer álltak meg útközben, így elég későn értek Bostonba. Jeff rávette az apját, hogy menjenek először a hotelbe, jelentkezzen be, aztán pakoljanak át mindent hozzá, a hátsó ülésre és együtt menjenek tovább a szállodától a lakásig.

Miközben az apja a bejelentkezést intézte, ismét felhívta Pault.

– Még bent vagyok az egyetemen! A kártyád a recepción, a parkolóba be tudsz állni, mert betettem a rendszámodat a rendszerbe, a sorompó automatikusan nyílik majd. Vedd át a kártyádat, és utána a parkolóban lévő liftbe be is tudtok egyenesen pakolni mindent. Ha túl sok a cucc, használd a teherliftet, a kártyád ahhoz is jó!

Jeff hatalmasat sóhajtott! Talán mégis szeretik az égiek!

Apja tágra nyílt szemekkel nézte, ahogy a sorompó felemelkedett előttük, anélkül, hogy bármit csináltak volna.

Jeff felment egy szintet a lifttel a recepcióig, bemutatta a személyi igazolványát, amire megkapta a kártyát, a néger portástól.

Ugrott egyet a gyomra, még jó, hogy az apja nem tartott vele!

Tíz perc alatt bepakoltak mindent a teherliftbe és felmentek a nyolcadik emeletre.

Az előtérből négy lakás nyílt. A kettes számú ajtó volt az övék. A szájuk is tátva maradt, amikor beléptek!

Tisztaságtól ragyogó előtér, balra konyha, étkezőpulttal, jobbra nappali és hatalmas terasz. Végül a két hálószoba, köztük a hatalmas fürdő.

A valóságban sokkal szebb volt minden, mint a képeken!

A hűtőszekrényen cédula sárgállot: Szolgálj ki magad nyugodtan! Majd holnap megmutatom, hol érdemes vásárolni. Lehet, hogy Peter, a barátom, előbb érkezik, mint én. Engedd be kérlek! Nem fog titeket zavarni! Köszönöm! P.

Az öreg Jefferson nem értette, hogy miért siettetni a fia a pakolást, amikor ő szíve szerint még a kádat is kipróbálta volna! Életében nem látott még ekkorát! Végül is, pont eleget fizet a gyerek, hogy az öregjének is kijárjon ennyi élvezet! De legalább jó helye lesz! Csinált is gyorsan pár fényképet a telefonjával, hadd ámuljanak a népek majd a bárban!

Jeff még otthon kitalálta, hogy elviszi az apját vacsorázni a Kilátó nevű étterembe, ahonnan belátni az egész várost. Ott akarta elmondani neki, hogy mostantól kevesebbet látják egymást, mert számára az egyetem áll majd az első helyen. Persze, telefonon sokszor fognak beszélni, de az orvosi egyetem nagyon kemény, itt nem lehet lógni! Ez már nem az otthoni gimnázium!

Paul foglalt nekik asztalt a múlt héten, most már igyekezni kellett, hogy ne késsék le a foglalást.

Megérkezett a lift, és két magas, sötét bőrű férfi szállt ki belőle. Egyikük egyértelműen afrikai, a másikuk talán valami mediterrán országból származó ősszel büszkélkedhetett. Jeff már lökdöste az apját, hogy minél előbb magukra zárhassa a liftajtót, amikor Paul széles mosollyal mellé lépett és megölelte.

– Minden rendben, Jeff? Örülök, hogy ideértél! Ő a barátom, Peter! Uram, örülök, hogy megismerhetem! – nyújtotta a kezét Jeff apja felé, aki csak állt, mint egy darab fa.

– Ne haragudj, nagyon fáradt az apám, és vár minket még a vacsora is. Holnap dumálunk! – mentette a menthetőt Jeff.

– Semmi gond! Végül is te leszel a lakótársam, nem az öreged! – szorította meg a kezét búcsúzóul Paul, és már be is csukódott az ajtó mögöttük.

A liftajtónak még megmozdulni sem volt ideje, amikor az öreg Jefferson kitört, mint a vulkán!

– Te egy koszos niggernek fizetsz, hogy itt lakhass? Hogy tehetted ezt velem? Te fehér vagy, baszki! Mi nem keveredünk egy ilyen alja népséggel! Most azonnal visszamegyünk, kipakolunk, itt sem vagyunk! Szarok én az egyetemre, minek az neked? Ott a bár, hoz eleget a

konyhára, aztán meg válogathatsz a környék leggazdagabb lányaiban! Mind szívesen bújik majd az ágyadba! – és csak mondta, mondta a magáét, amíg le nem értek a garázsszintre.

– Apa, higgadj le! – tuszkolta kifelé a liftből az öreget, aki mindenáron vissza akart fordulni.

– Én higgadjak le? – üvöltött az apja, és Jeff félve nézett szét, nehogy valaki meghallja.

Nem így szeretett volna bemutatkozni!

Még jó, hogy Paul vette a lapot, mert igazán nem hiányzott neki, hogy kidobja! Pedig azok után, ahogy az apja viselkedett, még ez is kinéz!

Végül megelégelte a végnélküli fröcsögést, megragadta az apja két vállát, aztán jó alaposan megrázta!

Lehet, hogy az öreg valamikor sportolt, de Jeff egy fejjel volt magasabb nála, és erőben sem maradt el mögötte!

– Állj már le! Nagyon figyelj rám, apám, mert nem mondom el kétszer! MARADOK! Engem nem érdekel a bár, nem érdekelnek a gazdag csajok! Egész életemben orvos akartam lenni! Leszarom, hogy Paul fekete, sárga, vagy akár zöld, mindaddig, amíg velem korrekt! Ha balhézni akarsz, ám tedd, de én indulok! Veled, vagy nélkülöd! Nem tudom, mikor lettél rasszista, főleg nem, hogy miért, de az te vagy! Nem én! Ha nálad ez a vízvázlasztó, hogy valakinek milyen színű a bőre, ám legyen!

– Te teljesen megbuggyantál? – vágott a szavába az apja. – Tán még rohadt buzi is leszel a végén? Hiszen már alig dugtál az elmúlt két hónapban! Azt hiszed, bevetttem, hogy azért szopatod le magad, mert nem akarsz gyereket? Buzi vagy? Mondd meg, baszki! Buzi vagy? Az én fiam!?

– Nem vagyok meleg, apám! – próbált meg uralkodni magán Jeff, még mindig. – De ha az lennék, akkor sem dőlné össze a világ! Milliónyi ember vonzódik a saját neméhez, és ettől még okosak, műveltek, sikeresek abban, amit csinálnak!

– Miben sikeresek, te hülye? A faszszopásban? – köpött egy nagyot, ezzel is megtoldva a véleményét.

Jeff szó nélkül beült az autóba, az apjára nézett, hogy jön vagy marad?

Az öreg beült mellé, de látványosan nem szólt egyetlen szót sem a fiához, csak bámult kifelé az ablakon.

– Apa, én egy kellemes vacsorát terveztem, egy különleges étteremben, de attól tartok, hogy jobb lesz, ha inkább visszaviszlek a szállodába – törte meg a kényszerű csendet Jeff. – Még a végén a rendőrségen kötünk ki mind a ketten, és ez egyikünknek sem hiányzik! Próbáld megemésztetni, hogy ez egy ilyen város! Biztos, hogy az egyetlen is lesznek fekete bőrű diákok, sőt, még tanárok, professzorok is. ENGEM, ez, nem zavar! Én fogok itt tanulni, nem te!

– Befejezted?

– Igen, apa, befejeztem! – válaszolta csendben és egy nagyot sóhajtott, mert előre félt a folytatástól.

– Akkor most én jövök! Vagy visszajössz velem Kiwa-tukba, vagy kifizeted az autó árát, és azt csinálsz, amit akarsz! De ha maradsz, akkor felejts el! Én olyan embert nem engedek be a házamba, aki mindenféle cselékkal barátkozik! Nem tudom, te ezt hol tanultad, de hogy nem az én házamban, az biztos!

Jeff leparkolt a hotel elé, kivette a hátsó ülésről a háztízsákját, a pulóverét, ellenőrizte, hogy maradt-e bármi a csomagtartóban, majd az apja kezébe nyomta a kocsi papírjait és a kulcsot.

– Tőled kaptam ajándékba, de azt gondolom, ezek után jobb, ha nem tartom meg! Ebben a városban engem senki nem ismer, éppen ezért, nem kötnek hülye íratlan szabályok sem! Majd járok gyalog, tömegközlekedéssel, vagy veszek egy bicajt magamnak! Szeretnél még valamit visszakérni tőlem, apám?

– Dögölj meg! – vágta zsebre a fia terepjárójának a kulcsát és a papírjait.

Hátat fordított és bemasírozott a szállodába.

– Csak utánad, apám! – tette hozzá könnyes szemmel Jeff, és leintett egy taxit.

Káosz

Nem értette az apját!
Semmit nem értett!
Ennyire vak lett volna?
Mit nem vett még észre?

Igen, a fiúk a suliból, akikkel együtt kosarazott, mind fehérek voltak! A körülöttük lebzselő lányok is, pont úgy, mint a tanárok! De az az egész városrész, ahol ők laktak, ahonnan a legtöbben jártak a suliba, az is mind fehér család volt.

Ezek szerint nem véletlenül?

Természetesen az éttermi vacsorát kihagyta, semmi kedve nem volt egyedül elmenni. Ez a hátránya egy új városnak, az új életnek, hogy még senkit nem ismert. Pault meg nem akarta felhívni, hiszen a barátjával volt.

„Vajon csak barát-barát? Vagy több, mint barát?” – ütött szöveget a fejébe, de a taxi máris megállt az épület főbejárata előtt. Fizetett, aztán indult a lifthez.

Igyekezett minél halkabban bemenni a lakásba és beosonni a saját szobájába, de nem járt sikerrel.

Jeffnek már a kilincsen volt a keze, amikor Peter kilépett a fürdőszobából.

Meztelenül.

Álló farokkal.

Mindketten megdermedtek egy pillanatra, majd Peter elnevette magát.

– Bocs, de azt hittük, még vacsorázol az apukáddal! Már itt sem vagyok! – kacsintott egyet és két lépéssel eltűnt a másik ajtó mögött.

Jeffnek aznapra már elege volt a meglepetésekből, úgyhogy csak a fejét csóválta, nagyot sóhajtott, majd magára zárta az ajtót!

Egy óra múlva Paul kopogtatott be hozzá.

– Gondolom, most már mindent tudsz! Igen, meleg vagyok. Én már szinte gyerekkorom óta tudom. A szüleim viszont, hiába orvosok, képtelenek ezt elfogadni. Ezért inkább elküldtek jó messzire tanulni! Vettek nekem egy szuper lakást, autót. Fizetnek mindent, és jól megfizetnek engem is azért, hogy amikor hazalátogatok, nehogy az aktuális barátomat vigyem magammal! Bérelni szoktam az escort ügynökségtől lányokat erre a célra, titoktartási nyilatkozattal, meg mindennel. Itaku sajnos eléggé elmaradott város ilyen szempontból. A feketeiket még csak elviselik, mert akik ott élnek, többnyire gazdagok, mint az én családom is, de egy meleg vagy leszbikus párt, pláne egy transzt, na, azt már nem! Abból háború lenne! Szóval, ezért nem zavart különösebben apukád reakciója sem. Ahogy mondtam, te vagy

a lakótársam, nem ő! Ha neked jó itt, akkor örömmel látlak! Szóval? Maradsz?

– Még szép! Apámért meg bocs! Tudod, Kiwatukban ez valahogy soha nem jött szóba. Amíg ma, az egyik autós büfében ki nem akadt, mert olyan asztalhoz akartam leülni, ahol már ült két fekete férfi, nem is sejtettem, hogy rasszista! Nagyon köszönöm, hogy ezek után nem dobsz ki! Nem hiszem, hogy látnánk még holnap, a kocsit is visszakérte tőlem, szóval tőle nem kell tartani a továbbiakban. Egyébként is szóltam a portán, hogy ha mégis megjelenne, ne engedjék fel, majd én lemegyek hozzá.

– Akkor ezt megbeszéltük! És neked, van barátnőd? Mert gondolom, nálatok más szóba sem jöhetett?

– Nincs! Az igazság az, hogy otthon nem is akartam! Elegem volt már a muszáj-dugásokból! Meg aztán azt se akartam, hogy valamelyik pénzéhes kis picca felcsináltassa magát. Hogy azok mi mindenre képesek, hallod! Napokig tudnék mesélni, melyik srácot, hogy cserkésztek be!

– Egy dolgot nem értek, Jeff. Mi az a muszáj-dugás?
– vigyorgott Paul.

– Mint a sulis eminense, még elbűjhattam volna a könyveim mögé. De, mint a kosárcsapat irányító játékosa, volt egy íratlan szabály, hogy a csajokat nekem kellett először megdugni, csak utána hajthattak rá a többiek.

– És te megdugtál minden bukszát a városban? – nevetett fel Paul.

– Á, dehogy! A suliban sem! A végén már csak leszoptam magam, akkor legalább nem kellett attól tartanom, hogy apasági keresetet nyújtanak be ellenem. Vagy hogy valamelyik idióta fater rám ront, hogy elvettem a szüzességét a lánykájának, vegyem el feleségül! Mellesleg, már a tizenkét-tizenhárom évesek közt se nagyon találnál szüzet abban a városban.

– Azt gondolom, jól megleszünk! Örülök, hogy te lettél a lakótársam, Jeff! Aludj jól! Ja, Peter elment. Nem miattad, soha nem marad itt éjszakára, úgyhogy használd nyugodtan a lakást, ahogy neked kényelmes! Mind a ketten férfiak vagyunk, orvosok leszünk, az emberi test igazán nem hozhat minket zavarba!

Mire Jeff elgondolkozott az utolsó szavakon, Paul már betette maga után az ajtót.

Otthon, a saját szobájában imádott meztelenül lenni, ezért harcolta ki azt is, hogy válasszanak le egy részt fürdőszobának.

Nem szerette az apjával közösen használni sem a WC-t, sem a zuhanyzót. Talán azért, mert mindig bámulta. Azt mondta, csak ellenőrzi, hogy megfelelően fejlődik-e, szőrös-e ott, ahol annak kell lennie, de volt, hogy még a reggeli merevedésére is rákérdezett. Egyszer rá is nyitott, de onnantól Jeff zárta az ajtaját. Viszont Peter után nem volt zavarban! Lehet, hogy azért, mert hozzá hasonló, fiatal férfi, aztán – ahogy Paul is mondta – egy más előtt nincs mit szégyellni!

Paullal meg igazán könnyű volt beszélgetni! Talán azért tudott így megnyílni, mert a fiú is rögtön elmondta neki a legnagyobb titkát.

De hogy ezért a szülei gyakorlatilag kitagadták?!

Bár, ha jobban belegondol, lehet, hogy az ő apja sem fogadná tárt karokkal, ha róla derülne ki, hogy meleg!

Neki legalább ettől nem kell félni, hiszen ahány lányt megdugott már, egy biztos, hogy nem a férfiakhoz vonzódik!